

ביקורת אמנות

למרות המעידות, התערוכה של איתן בן משה מספקת את המזור הפסיכדלי הנכסף

צילום הצבה מהתערוכה של איתן בן משה. הפסלים מצטיינים כרגיל צילום: טל ניסים

גם בתערוכה החדשה והטובה שלו במוזיאון בת ים, השפה החזותית של איתן בן משה מציעה עונג מוזר

לעקוב

אבי פיטשון

11 בינואר 2024

בניגוד לתערוכות רבות שטקסטים אוצרותיים ואחרים שמלווים אותן נוטים להכביד עליהן ולהפריע להן – דווקא תערוכתו המרשימה של איתן בן משה שמוצגיה כמו מרחפים באוויריות בחלל המוחשך של מוזיאון בת ים, עם כל העושר הצבעוני והצורני שלה, היא כזו שקריאה בחוברת הקטנה, התמציתית ומאירת העיניים (ואוזניים, נגיע לזה) שמלווה אותה דווקא מעצימה.

יכול להיות שהסיבה לכל זה היא איזשהו פספוס אוצרותי או קונספטואלי. הרעיון שמאגד את התערוכה מרתק והמידע שמלווה כל עבודת וידיאו (יש גם פסלים) מלא ברפרנסים מעניינים ומחשבות שמגרות להעמיק חקר. מה הרעיון? כותרת התערוכה היא "שירי עולם". באנגלית היא תורגמה, לא ברור אם במתכוון או בטעות, ל-World Chants. צ'אנט יכול להיות מזמור דתי, מנטרה רוחנית או שירת טריבונות כדורגל. אבל התערוכה אכן עוסקת באוסף של שירי

עם, במגוון של מובנים וממגוון מקורות, חלקם נכס צאן ברזל מקומי וחלקם זרים להוויה ולמאגר הזיכרון הישראליים. כל שיר שימש השראה לעבודת וידיאו (שהאוצרת, הילה כהן שניידרמן, מכנה "פסלים דיגיטליים-וירטואליים"). אבל בן משה לא לקח את השירים כפי שהם והדביק אותם כרדי-מייד מוזיקלי ברקע של כל וידיאו. כולם עברו עיבוד קולי ודיגיטלי, ולדברי האוצרת, "בן משה לא מבקש ליצור שיר עם חדש, אלא מפרק, שובר ומרכיב את השירים הקיימים לכדי דבר חדש אך לא שלם". התוצאה היא איפשהו בין רמיקס מרחיק לכת לעיוותם של להיטי מצעדים שנהוג בז'אנר ה"וייפורווייב".

החוויה של שירי עם נעדרת לחלוטין מהתערוכה. הסאונד נקלט כגובל באבסטרקטי וככזה משני לאלמנט החזותי. פעולת הפירוק שמבצע בן משה היא לפיכך קיצונית מדי ונעדרת נקודת אחיזה במוכר

איתן בן משה, פריים מתוך "ציפור השחר", 2023. ייתכן שהיה כאן פספוס אוצרותי או קונספטואלי צילום:
איתן בן משה

האם אפשר לזהות את "דוגית נוסעת" או את "שחקי שחקי" מבלי להיוועץ בחוברת? כותב שורות אלה מתוודה שהתקשה לזהותם אפילו בהאזנה חוזרת בבית לסרטונים שצולמו במהלך הביקור. קשה לקבוע אם זה מכיוון שהשירים שונו עד לבלי הכר או משום שהסאונדים בחלל מתערבבים זה בזה. התוצאה היא, כאמור, פספוס; החוויה של שירי עם נעדרת לחלוטין מהתערוכה. הסאונד נקלט כגובל באבסטרקטי וככזה משני לאלמנט החזותי. פעולת הפירוק שמבצע בן משה היא לפיכך קיצונית מדי ונעדרת נקודת אחיזה במוכר, שממנה אפשר לזנק אל החזון ה"אוטופי ודיסטופי גם יחד... הקמאי והשורשי עם הבר-חלוף והקידמה הטכנולוגית".

זה יהיה בלתי נמנע להשוות את התוצאה, שחומקת כחול ים מבין האצבעות, לדרך שבה ההרכב המוזיקלי-אמנותי-פילוסופי הסלובני "לאיבאך" (קבלו התנצלות על אינפלציה מסוימת בהשוואות אליהם במדור) משתמש בשירי עם – מהביטלס, דרך להיטי מצעדים, פסקול "צלילי המוזיקה" ועד להימנונים לאומיים. במקרה ההוא, היכולת

לזהות מיד את המקור ולהשוות למה שנעשה לו היא זו שממלאת את ההתערבות האמנותית במשמעות. בתערוכה של בן משה האפשרות הזאת נעדרת לחלוטין והתוצאה, מצד אחד, היא שהדין המעניין במשמעות השירים נשאר ברמת המחשבה; הוא לא מונע כלל על ידי החוויה בחלל. אם בן משה חתר במודע לרמה כזו של פירוק רדיקלי, הוא שגה בבחירה לטשטש באופן כה מרחיק לכת את הדחוד העבר בנפש הצופה.

איתן בן משה, פריים מתוך "גינת ירח", 2023. פירוק רדיקלי צילום: תומר צור

מצד שני, אנחנו נותרים עם העולם החזותי של בן משה וזה, בלשון המעטה, ממש לא מעט. למעשה מדובר באחת התצוגות החזקות ביותר שלו, ואם מתעלמים מבעיית התיווך הרעיוני, אולי התערוכה הכי טובה שלו (גילוי נאות: אצרתי תערוכה שלו לפני עשור). למרות זאת, גם במישור הזה יש מעידות. דווקא העבודה שמקדמת את פני הצופים, ושעל פי הטקסט היא האישית ביותר בתערוכה (שמה "אמא"), היא גם החלשה ביותר. היא נבדלת מהאחרות בהיותה "נרטיבית" ומחולקת לפרקים, מה שדורש סוג אחר של צפייה; שאר עבודות הווידיאו הן לופים שמאפשרים צלילה חופשית ושכחה עצמית. אבל זה לא רק זה. איכשהו יצא שעולם הדימויים של "אמא" פחות מזמין מכל האחרים.

איתן בן משה, פריים מתוך "שחקי שחקי", 2023. העולם החזותי של בן משה הוא, בלשעון המעטה, לא מעט צילום: איתן בן משה

**הווידיאו של "שחקי שחקי" כמעט מעצבן
בפיגורטיביות שלו. מה שמציל את העבודה הוא
הטקסט הנלווה, שממש מספק הארה באשר למכלול
גוף העבודה של בן משה ברמה של להכות במצח
ולהפטיר "איך לא חשבתי על זה קודם"**

הווידיאו של "שחקי שחקי" כמעט מעצבן בפיגורטיביות שלו, שבולטת יותר מבעבודות אחרות. במרכזו חציל ענק שלרגליו כנראה לאוטה (קתרוס), כלי המיתר הימי-ביניימי. מה שמציל את העבודה הוא הטקסט הנלווה, שממש מספק הארה באשר למכלול גוף העבודה של

בן משה ברמה של להכות במצח ולהפטיר "איך לא חשבתי על זה קודם". העבודה מושפעת מהצייר שמואל בק ששילב אלמנטים סוריאליסטיים עם נרטיבים יהודיים. איתן בן משה הוא סוריאליסט. תמיד היה. נקודת המפגש המתמוססת בין מציאות לחלום, בין ריאליזם לבדיון, בין עבר מיתי לעתיד ספקולטיבי ובין פיגורטיבי למופשט – היא היא לוז האסתטיקה שלו והמסד לעולמות הרעיוניים שבהם הוא משוטט.

בסופו של דבר, גם בתערוכה הזו, שבה מככים המסכים, העבודות החזקות ביותר הן הפסלים - מגוון טוטמים (סוריאליסטיים), שתמיד נראים כאובייקטים פולחניים מעולמות מדומיינים וממדים מקבילים, או כמו ערים אוטופיות מיניאטוריות

צילום הצבה בתערוכה של איתן בן משה צילום: טל ניסים

ואכן, כשהאסתטיקה שלו חופשייה ממחווות, כלומר בכל שאר עבודות הווידיאו, היא מספקת את המזור הפסיכדלי הנכסף, שהוא אגב לא דבר מידי. יכול לקחת זמן לפענח ולהתרגל לשפה החזותית של בן משה ולהתחבר אל העונג המוזר שהיא מציעה. ובסופו של דבר, גם בתערוכה הזו, שבה מככים המסכים, העבודות החזקות ביותר הן הפסלים שלו. ברובם, מקור אור עמום יותר או פחות מבליח מתוך החשיכה ומזמין להתקרב ולהשתחוות למגוון טוטמים (סוריאליסטיים), שתמיד נראים כאובייקטים פולחניים מעולמות מדומיינים וממדים מקבילים, או כמו ערים אוטופיות מיניאטוריות. לצדם מפוזרים סלעים ענקיים שרק אורות המסכים מונעים התנגשות בהם. בחלקם חצובים משולשים מסתוריים. גם הם נראים כמו תגליות ארכיאולוגיות מהסוג שעליו חגגו פעם אריך פון-דניקן (ציביליזציה חייזרית!) או סדרות כמו "חייזרים עתיקים".

עבודה נוספת של בן משה מוצגת כחלק מתערוכה קבוצתית קטנה בכניסה למוזיאון. "על חלל" מיועדת למשפחות וילדים אבל חובה להציץ גם בה ולגלות עבודות מעולות של נועה יפה, בצלאל בן-חיים,

רוני בן-פורת, אמיר יציב, תמר אור ואחרים. אווירת המדע הבדיוני
הכיפית שלה משלימה היטב את התצוגה המרכזית.

בצלאל בן חיים, "שעה תל אביב", 2017. אווירת מד"ב כיפית צילום: בצלאל בן חיים

איתן בן משה, "שירי עולם". תערוכה קבוצתית, "על חלל".
אוצרת: הילה כהן שניידרמן. מוזיאון בת ים לאמנות (סטרומה 6,
בת ים). ג', ה' 16:00-20:00; ו', שבת 10:00-14:00. עד 15.6

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו
מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

אלברט סוויסה | קטלוגים | 20/06/2021

האבן, העלה, וקונסיית החילזון

"אנרגיה עזה של ארוטיקה מורבידית וטורדת קורנת מהעבודות בצד אי נוחות ורושם של קיפאון מנוכר של דגימות מעבדתיות מניסוי מפוקפק שיצא אולי מכלל שליטה וננטש, ואיננו בטוחים שאנו רוצים באמת לעמוד על טיבו". אלברט סוויסה על תערוכתו של איתן בן משה "סיפורה של Y"

שיתוף 75

פוסט

מראה הצבה מתוך "סיפורה של Y", איתן בן משה בגלריה אלון שגב, 2021, צילום: ירון אתר

מים רבים, כמו קרישנה במרכבתו כן אווטאר מהר בבא, האב הרחום, אל בגוף אדם, נוהג באפיריון האוטובוס הכחול הצנוע שלו במרחבי הודו-הגן, ופמלייתו, תוכה רצוף אהבה, מותשת ורדומה מסביבו. מהר חורש מחוז אחר מחוז, כפר אחר כפר, אוסף את המצורעים והטמאים ומוכי הגורל למיניהם, יוצק מים טהורים על רגליהם, מלטפם ומרכין ראשו עליהם – "המצורעים" הוא אומר "הם נשמות יפות בסוגר מכוער". מעת לעת, הוא עוצר לפתע את פמלייתו באמצע שום מקום, מגשש בדריכות את השדות סביב, ואז נפנה בהילוך נמרץ אל עבר עץ או גבעה שם מתבודד אחד מה'מאסטים' שלו, יצורים פרושים שהאהבה לאלוהים העבירה אותם על דעתם עד שהם הופכים לעירומים מכל וכל כביום הולדתם.

מהר באבא, השרוי בתענית דיבור מזה ארבעים שנה, פותח אז בשיח סימנים עלום, נמרץ ונלהב ביותר, עם המאסט העלום שלפניו. הם חדלים כשהמאסט מתרומם בקלילות ממקום רבצו, פוסע בזהירות וכולש בעין בוחנת את הקרקע במשך דקה ארוכה תחת עינו הפקוחה והסקרנית של מהר באבא. המאסט נעצר, נרכן ארוכות מעל פיסת קרקע ולפתע מתכופף ומרים חלוק אבן אחת, אותה הוא מגיש למהר באבא כמחווה של מסר מעולם אחר. מהר באבא בוחן את האבן היטב היטב מכל צדדיה, נועץ עין נץ בקרקע שמסביב ומתחיל בתורו לגשש את הרצפה, נעצר מעת לעת רכון מעל דבר מה, בוחן את פניו הדרוכות של המאסט, נמלך, וממשיך בגישושו. והנה, הוא אוסף עלה ומניחו בחטף ביד המאסט. עתה הם יושבים שעה קלה ב'שתיקה' כשהמאסט ממולל מהורהרות את העלה בידו. אחר כך הוא קם ופוסע שוב סביב, רכון מעל הקרקע בעיניים עצומות. בפקחו את עינו, הוא מצביע מיד על קונכיית חילזון ריקה. מהר באבא פורץ בצחוק אדיר בשעה שהמאסט מגביה את אצבעו לפניו כסוקרטס בפני אסכולת אתונה.

מצע עץ, מדפסת תלת ממד, סיב ביו-פלסטי, ערכת רכב, אפוקסי, וצבעים

אלה הם הכלים והחומרים מהם בנויה ה'טענה' המסתורית של איתן בן משה בתערוכה, בצורת סדרה הדוקה של כעשרה תבליטי קיר המציגים היתוכים שונים ומשונים של צורות ארכיטקטוניות מן הטבע ושל אברי רביה זכריים ונקביים מן החי ומן הצומח. אנרגיה עזה של ארוטיקה מורבידית וטורדת קורנת מהעבודות בצד אי נוחות ורושם של קיפאון מנוכר של דגימות מעבדתיות מניסוי מפקפק שיצא אולי מכלל שליטה וננטש, ואיננו בטוחים שאנו רוצים באמת לעמוד על טיבו. בה בעת, ומזווית אחרת, מדפסת תלת הממד של בן משה העומדת בפינת הסטודיו נראית תמימה ומרגיעה, היא מזכירה מכונה ביתית פרימיטיבית, מעין כישור או נול, והתוצרים הסופיים של הפסבדו מעבדה להנדסה גנטית שיצר מעלים על הדעת שרידים לא מפוענחים של תרבות פרהיסטורית לוטה בערפל. הדעת, אם כן, מגורה ומסוכסכת למדי לנוכח תבליטים אלה.

בצד כל אלה, כאילו חומק עובר, מוצג גם סרטון אנימציה פיגורטיבית ומופשטת כאחד, שמדמה מחול מלבב ועליז של כותרות פרחים המדמים גם כפות ידיים שמשתלבים אלה באלה כבפולחן סיבת הסיבות עלום, ומתוכם פרח ה-Y המסתורי עולה ונמוג לחליפות. את הסרטון מלווה מנטרה/תפילה בודהיסטית מרגיעה ומהפנטת, כולה שריקות ציוצים ופעמונים, ששואבת אותך אל עולם שכולו טוב. עתה אנו מקווים שהסרטון הזה אינו אלא

ה'מנטרה' או ה'מפתח' לכל התבליטים המאוימים הללו או תוהים בדאגה אם אינו משמש כניגוד מובהק להם? כחלוקה רדיקלית בין החלל המלא וריק לאין סוף לבין החלל הפנוי ומלא לאין סוף. ולמה המאויים נוטה להיות כה יפה ומושך? לאלוהים פתרונים.

איתן בן משה, סטיל מתוך וידאו, Aomorì

2021

הסיפור של Y

כמו ריבוי אברי המין מן החי והצומח המותכים זה בזה בתבליטים של בן משה, Y מתחלפת ואינה יציבה, סמל/צעצוע משונה של התודעה, מעין מגדל בבל מתהפך חליפות על פי זרמי חב"ד שונים ומתחלפים לבקרים או ללילות של התודעה.

בתיאולוגיה הקלאסית Y היא סמל סוד האלוהות והבריאה: 'אחד' שנפתח לריבוי (אריסטו/הרמב"ם) או ריבוי שמתאחד ב'אחד' (שפינוזה). בתורת הסוד Y היא סמל סוד/שבר האלוהות: אם 'לית אתר פנוי מיניה' הוא המלאות האינסופית, הרי שהצמצום האלוהי (האינסוף) אינו יכול לייצר אלא ריק אינסופי, הוא הוא החלל הפנוי, פנוי אף מן האלוהות עצמה. עולה על הדעת שהחלל הפנוי של המיסטיקה המאוחרת אינו אלא היפוך אמוני של הסדק שנבקע בחלל המלא והממשי הקדום, בשחר ההיסטוריה של התודעה האלילית, הוא הוא החלל הפנוי הקיומי של זמננו.

בפילוסופיה המערבית ה-Y היא הצעה קרטזיאנית ליין ויאנג המזרחי, משום שב-Y יש הפרדה הכרתית ואילו ביין ויאנג יש חלוקה דינמית. ויש הסבורים ש-Y הוא, או חלוקת 'או או' של החלל המלא והחלל הפנוי של התודעה עצמה, המלא מלא עד אין סוף והפנוי פנוי עד אין סוף, או שלילה רדיקלית של תיאולוגיית החלל המלא/פנוי על ידי הפיכת ה'חלל' ל'מישור' אחד ואינסופי. לפי זה Y אינו אלא 'קוונט' של הבחירה החופשית.

במגדר הוא פאלוס הנפתח לפות או להפך, או שהוא סמל לתשוקה ההרמפרודיטית המסורסת של התודעה, האחד שהוא לכאורה סיבת עצמו והמשך של עצמו, ריבוי סתמי ולא מאוחד של עצמו בלב מישור פנוי ואינסופי (דלז).

כך או כך, נראה שהכוכבים, האבן העלה והחילזון נמצאים בחלל המלא, ואילו הדעת האנושית היא לבדה שרויה בחלל הפנוי. זהו שער החוק שלה בלבד, מולו היא עומדת בזרות ובבדידות אינסופיים בתוך היקום הקיים לעצמו.

האלילות, הדת, הפילוסופיה והאמנות אינם אלא מפעל עצום להשבת החלל המלא על כנו. האמנות היא עבודת האלילים החדשה, מלאכת פרך/תשוקה בחלל פנוי מיניה וביה (באינסופי).

האמנות, ארוטיקה של גוף נטול אברים

באופן פרדוקסלי, זו הסיבה שחוש המישוש, הליטוף, הוא טאבו מבין כל אפשרויות הקלט של האמנות, שכן האמנות ביסודה היא לעולם השגה בדרך של תעתוע, אומרת דבר אחד ומתכוונת למשהו אחר, גוף נטול אברים בתוך חלל פנוי. והרי, אם לא היה חלל פנוי, הדעת הייתה כמים לים מכסים או כמים בתוך מים, וממילא שאלת האמנות האמונה והרוח לא הייתה נשאלת כלל.

האמנות, כמו האמונה והרוחניות הן ארוטיקה של העין, לראותם בלבד, בעוד שהדת והאורגזמה החומרית אינם אלא שכרון חושים, צניחה וחזרה מעגלית לנקודת ההתחלה בחלל הפנוי, וחוזר חלילה, עד הגאולה בידי הגואל או בידי המוות.

בכל מיתולוגיות החלל המלא למיניהן, כולל בזה של ה'רחם' על פי פרויד, היה האדם ייצור אוטו-מיני (אנדרוגינוס) המסור למעשה האהבה העצמית עד מוות. משעה שגורש אל החלל הפנוי, נחתך, חולק, פוצל, הוא נתון למשימת חיים אחת ויחידה, להשלים את ה'חסר' במחיר חייו. האחד הקדום מתפרד כאן לתחנות כוח של ארוטיקה, התענגות לא מסופקת, ומוות, שעליהם נבנים חברות וציביליזציות.

ריבוי אברי מין במקום השלמת החסר באבר/תותב תואם ושרירותי יכולה להיות אסטרטגית חמיקה או הכחשה בידי מכונת התשוקה כנגד עריצות האיווי המדומיין של אידאולוגיית החלל המלא – החלל הפנוי הממלא את היקום כולו יהפוך אז לריזום אינסופי ונטול גבולות של תשוקות ללא תכלית אלילית/אידאולוגית. האמנות, היא היא אחד מהאפיקים המובהקים של הריזום הזה.

מראה הצבה מתוך "סיפורה של צ", איתן בן משה בגלריה אלון שגב, 2021, צילום: ירון אתר

אמת ואמונה באמנות

אחת האמרות הנועזות בהיסטוריה של האמנות הינה זו של פול סזאן לאמיל ברנרד: "אני חייב לך את האמת בציור, ואני אומר לך אותה". רבים האמינו לסזאן, ועוד רבים אחרים ניסו להוכיח את אמונתם בו. ויפה מאבחן דרידה באמרתו הקשה של סזאן את המשולש החשוב "הבטחה/התחייבות – אמת – חובה/חוב". כשהייתי שואל את האמן פסח סלבוסקי לדעתו על אמן מסוים הוא היה משיב בפשטות, "אני מאמין לו" ללא כל ניסיון לאמץ את ג'רגון השיח המקובל על האמן 'החשוב'. אשר על כן האמניות והאמנים נקראים כן, אמנים, כי הם מן קהילה משונה של נאמנות ונאמנים שקשורים במעין חוב לאמת ואמונה באמנות.

ואולם בעידן שבו יותר מתמיד העיצוב, הנראות והסימולציה חופף יותר ויותר אמנות, ושניהם נטמעים יותר ויותר בחברת הראווה עד שאין אנו יודעים להבחין בין 'אמנות' לבין 'עיצוב אמנות', אנא אנו באים? מי יגיד לנו אמת באמנות? אולי לזה כיוון איתן בן משה באומרו "האמן הוא המדיום", כי בניגוד ל"מדיום הוא המסר" שמשתנה, כמדיום כן המסר, לבקרים, האמן, הוא, יכול להישאר נאמן תמיד, על אף שהמסר שלו עשוי להשתנות, ואף

חייב להשתנות. עם זאת, לפי האמור לעיל, אם נחבר את האמן ל-Y שלו, נגלה שהאמנות אינה אלא עניין של אמונה, 'קוונט' של הבחירה החופשית, והזרמים באמנות אינם אלא קהילות של נאמנים ומאמינים.

"סיפורה של Y" / איתן בן משה

גלריה אלון שגב

איתן בן משה אלברט סוויסה גלריה אלון שגב קטלוגים

שיתוף 75

פוסט

0 תגובות מיון לפי הישנות ביותר

הוספת תגובה...

31 מזרח - הפורטל לתיירות וקהילה של הנגב המזרחי

לאן השבוע לוח פעילויות ואירועים טיולים בנגב צימרים בדרום אטרקצ
חבילות טיול צור קשר

ראשי « טיולים בנגב » טיולי אומנות « "שער הכוכבים" פסל חוצות של האמן איתן בן-משה

"שער הכוכבים" פסל חוצות של האמן איתן בן-משה

הדפסה

25/04/2023, 15:01, אין תגובות,

17

לייק

שיתוף

פסל חוץ חדש בשם Stargate, "שער הכוכבים", המוצב באזור טיילת מואב, בסמוך לבתי המלון והמשקיף לכיוון המדבר שמדרום לעיר.

כתיבת
תוכן <>

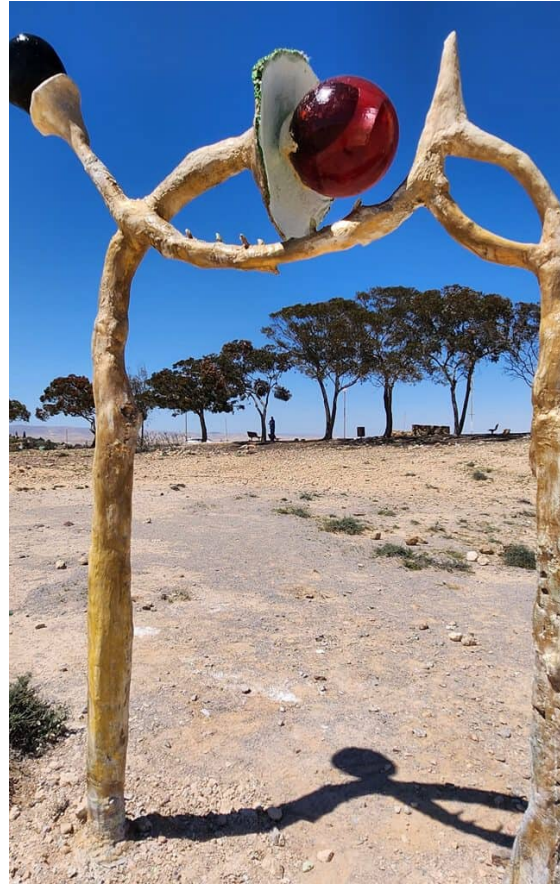
מאת: לאה אביר, אוצרת המרכז לאמנות עכשווית בערד

במהלך השנים האחרונות, האמן איתן בן-משה שהה בעיר ערד פעמים רבות, כשהוא מקדיש את זמנו לשיטוט, צילום ורישום, ולמפגשים מקריים עם אדם ועם סביבה.

התאמת
חבילות
תיור <>

תהליך זה הוליד פסל חוץ חדש בשם Stargate, המוצב באזור טיילת מואב, בסמוך לבתי המלון והמשקיף לכיוון המדבר שמדרום לעיר. בתערוכה שנערכה בגלריה במרכז לאמנות עכשווית בערד, הוצג תיעוד של הפסל ועבודות נוספות של האמן, שממקמות את הפסל בתוך גוף העבודות שלו ומרחיבות את משמעויותיו.

בן-משה נודע, בין השאר, בפסלי החוץ שלו- המוזמנים והבלתי-מוזמנים. הפסל החדש בערד מפניש את הפרקטיקה, האסתטיקה והאתיקה שלו כאמן עכשווי עם אלה של פיסול החוצות המונומנטלי בברזל ובבטון, שנוצר בערד ובסביבתה החל משנות השישים של המאה הקודמת. מלבד פסלו הידוע של יגאל תומרקין במצפור ערד, חשוב לציין גם את פסל הפלדה האדום של ישראל הדני ברכס כידוד, "שער אל המדבר", אחד מסדרה של פסלי "שערים" שהקים האמן בערים שונות בארץ ומחוצה לה.

פסל חוצות בשם Stargate של האמן איתן בן-משה המוצב באזור טיילת מואב בערד, צילומים-ענת רסקין

פסלו של בן משה אף הוא שער, אולם כבר כותרתו ממקמת אותנו במחזות בדיוניים, חלליים, חיזריים. "שער הכוכבים" הזה הוא שילוב ייחודי של מטפיזיקה ומיסטיקה עכשוויות עם אתיקה וחומרים שהם רק מהעולם הזה: מסונתזים, מלאכותיים, מתחזים. הפסל הזה לא מנפח חזה אל מול מרחב ריק או אוטופי, אלא מייצר רגע אחד של נוכחות במרחב פצוע, דרוך ומלא חיים.

איתן בן-משה (נ. 1971) חי ועובד בתל אביב. הוא בוגר לימודי ההמשך באמנות של אקדמיה בצלאל ומרצה בבצלאל ובמכללת שנקר. הוא פועל בפיסול, מיצב, מדיה דיגיטלית ווידאו, ועבודותיו מוצגות בתערוכות רבות ברחבי העולם. במהלך השנים, יצר בן משה מספר עבודות סביבה מוזמנות במקומות שונים בישראל, וכן הציב פסלי חוץ בלתי-מוזמנים במהלכי

כתיבת
תוכן <<

התאמת
חבילות
תיוור <<

תערוכת היחיד שלו- וַיִּפְּנֶה – הוצגה במרכז לאמנות עכשווית בערד במאי 2023 [אוצרת: לאה אביר] תערוכתו התרחשה בשני מרחבים, שהקשרים ביניהם רבים ומסובכים והם מפתח לקיומו ולהתפתחותו של המרכז לאמנות עכשווית בערד.

מימין-מבט מהפסל "שער הכוכבים" של בן-משה לכיוון השכונות הרדוף ורננים בערד, משמאל- מבט לרחוב מואב וטיילת מואב, צילומים-ענת רסקין

איך מגיעים?

נוסעים ברחוב מואב לכיוון בתי המלון של ערד. קצת לפני מלון "נוף ערד", מצד ימין של הכביש, תראו פינת ישיבה רחבת ידיים במדרכה. מעברה, כ-20 מ' לכיוון שטח הבר, מוצב הפסל.

עוד באזור-

הפסל של דני הדני- "שער אל המדבר" [כניסה קצת לפני מלון מצדה הישן]

מצפור מואב ופסל החוצות של תומרקין [בקצה רחוב מואב]

שביל עפר המוביל למצפור גורני עם פינת ישיבה ונוף אל המזרח וים המלח [לפני הפסל של בן-משה]

אומנות בנגב אומנות בערד איתן בן-משה טיולי אומנות נגב מזרחי ערד פסל חוצות תיירות ערד

פוסט הבא »

» פוסט קודם

כתיבת
תוכן <<

התאמת
חבילות
תיור <<

השארית תגובה